

	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
0																																
100	98	96	94	92	90	88	85	80	70	60	55	50	45	40	30	20	15	10	8	6	4	2										

MAASEUDUN TULEVAISUUS

Maa- ja metsätaloustuottajajärjestön äänenkannattaja – Perustettu 1916

Sanelu ei sovi kuntauudistukseen

Pääministeri Jyrki Kataisen (kok.) hallitus on ottanut suureksi tehtäväkseen piirtää Suomen kuntakartta uusiksi. Uudistusta perustellaan sillä, että yhdistämällä kuntia saadaan vahvoja peruskuntia, jotka pystyvät hoitamaan kuntalaisten palvelut tulevaisuudessa.

Hallituspuolueiden intoa kuntien niputtamiseen ei ole hillinnyt edes omien kannattajien vastustus. Pääministeri Katainen on useaan otteeseen todennut, ettei kenenkään kannata epäillä, etteikö hallitus vie uudistusta läpi.

SDP:n eduskuntaryhmän puheenjohtaja Jouni Backman vakuutti viimeksi maanantaina Uutispäivä Demarissa, että hallituksen rivit kyllä kestävät kuntauudistuksen, vaikkakin hallituspuolueiden sisällä on paikallisia paineita. Oppositiossa olevaa keskustaa Backman syyttää kuntauudistuksella politiikoinnista.

Politiikoinnin suhteen hallituspuolueet eivät kuitenkaan häviä oppositiolle. Helsingin yliopiston valtiotieteen emeritusprofessori Tuomo Martikainen uskoo, että hallitus pyrkii tietoisesti muuttamaan kuntarakennetta itselleen edullisemmaksi (Ilkka 17.1.).

Perjantaina kuntakeskusteluun saatiin uusia eväitä, kun valtiovarainministeriössä valmisteltu kuntakartta vuodettiin julkisuuteen. Vaikka hallituksen kuntatyöryhmä kiistää, että Suomen Kuvalehdelle vuodettu kartta olisi työryhmän esitys, se antaa kuitenkin hyvän kuvan siitä, mitä on tulossa.

Kuntakartan mukaan kuntien lukumäärän pitäisi parin vuoden kuluessa pudota nykyistä 336 kunnasta 70 kuntaan. On selvää, ettei tällainen muutos tapahdu ilman valtion sanelupolitiikkaa. Vapaaehtoisia kuntaliitoksia toki jonkin verran tapahtuu, mutta ne lähtevät kuntien omista lähtökohdista ja halusta.

Hallituksen perustelut kuntaliitosten tarpeellisuudesta ovat vailla todellista pohjaa. Oulun yliopiston aluekehityksen professorin Sami Moision mielestä ehdotettu uudistus pahentaisi entisestään syrjäseutujen ongelmia (MT 16.1.). Kuntauudistuksen seurantaryhmän puheenjohtaja Maarit Feldt-Rantakin (sd.) muistuttaa, ettei kuntien perusterveydenhuollon rapautuminen ja terveyserojen kasvun pysäyttäminen ratkea karttahaajoituksilla.

Hallitukselta näyttää unohtuneen, ettei kuntien suurin ongelma ole hallinto, vaan valtion määräämistä tehtävistä selviäminen. Valtiovarainministeri Jutta Urpilainen on oikeilla jäljillä sanoessaan, että kuntatyöryhmä

Luuloja naudasta

Ympäristökeskustelu on tärkeää. Valitetavan usein sen argumentit koostuvat ideologiaa palvelevista puolitotuuksista.

Naudanlihanpuoleannosta, sen ympäristö- ja ilmastovaiikutuksista on viime aikoina heitetty paljon levotonta legendaa. Tuotannon on muun muassa väitetty tuhoavan ilmaston ja saastuttavan Itämeren.

Syytelyssä kotimaista ja tuontilihaa ei ole juuri vaivauduttu erottamaan toisistaan. Onpa eteläamerikkalaista pihviä väen vängällä väännetty kotimaista luomummaksi, todelliseksi ekolihaksi. Tällaiset luulot on onnistuttu tartuttamaan moneen kuluttajaankin.

Löyhiä totuuksia pitäisi aina kyseenalaistaa. Pohjoisen naudanlihan osalta näin tekivät neljä ruotsalaisiasiantuntijaa kirjoituksessaan Sydsvenskans-lehdessä (MT 16.1.). Heidän mukaansa kotimainen – tässä tapauksessa ruotsalainen – naudanliha edustaa kestävää kehitystä.

Kuntaministeri Henna Virkkusen (kok.) ajama kuntauudistus muistuttaa taistelua tuulimyllyjä vastaan.

voisi miettiä, ovatko kuntien kaikki tehtävät välttämättömiä ja voisiko osan niistä siirtää valtiolle tai kolmannelle sektorille.

Vaikka kuntauudistus ei toteutuisikaan 70 kunnan mallina, ei hallituksella ole varaa jättää uudistusta tekemättä. Hankkeeseen on ladattu niin paljon poliittista pääomaa, että edes jonkinlainen uudistus on runnottava väkisin läpi.

Kuntauudistusta valmistelevien virkamiesten ja poliitikkojen on kuitenkin syytä ottaa hankkeensa kanssa aikalisä ja selvittää oikeasti, miten nykyistä palvelurakennetta voitaisiin parantaa. Kuntarajojen piirtelyllä on tämän asian kanssa harvinaisen vähän tekemistä.

Kokemusten perusteella voi todeta, etteivät nykyiset suuret kunnat pysty tuottamaan palveluja pieniä kuntia tehokkaammin. Keskitäminen ei myöskään paranna kuntalaisten vaikutusmahdollisuuksia, vaan etäännyttää hallintoa kuntalaisista ja lisää byrokratiaa entisestään.

Tässäkin tapauksessa tosiasioiden tunnustaminen on kaiken viisauden alku.

Hallitus pyrkii tietoisesti muuttamaan kuntarakennetta itselleen edullisemmaksi.

Tutkijat huomauttavat, että maailman kotieläintuotannon kasvihuonepäästöistä peräti kolmasosa syntyy siitä, että Etelä-Amerikassa raivataan sademetsää karjankasvatuksen tieltä. Se siitä ekologisuudesta.

Pohjoinen naudanliha syntyy valtaosin osana maidontuotantoa, mikä pienentää lihakiloa kohti laskettua ympäristökuormitusta. Lisäksi pohjoiset naudat muuttavat karuissa oloissa kasvavat nurmikasvit tehokkaasti ihmisravinnoksi. Myös maalaismaisema tulee samalla hoidettua.

Helsingin yliopiston ympäristöekonomin professori Markku Ollikainen allekirjoittaa ruotsalaiskollegojen päätelmät. Hän muistuttaa, että kotimaisen lihan valinta palvelee ympäristönäkökohtien lisäksi koko kansantaloutta.

Tuotannolla on aina ympäristövaikutuksen. Niiden arvioinnissa totuus ja suhteellisuus ovat hyviä ohjenuoria.

Päätoimittaja
Lauri Kontro

Toimituspäällikkö
Jussi Martikainen

Kampanja on ollut vahva näyttö siitä keskustalaisen kansanliikkeen luonteesta, josta moni meistä tyytyy vain puhumaan.

KESKUSTAN VARAPUHEENJOHTAJA ANNIKA SAARIKKO PAAVO VÄYRYSEN KAMPANJASTA SUOMENMAASSA

VIERASYLIÖ

Etelän media on poliittinen toimija

Valta määrittelee todellisuuden. Ympäristöpolitiikan alueella todellisuuden määrittelee Helsingin Sanomiin ja Yleen ydintyvä urbaani mediaeliitti. Se on jo vuosikymmenet vyöryttänyt tietoisuuteemme mielikuvia saasteista, eko-katastrofeista, resurssien hupenemisesta ja ympäristörikkoksista. Jos emme alistu niin sanottuun ekologiseen elämämenoon, meitä uhkaa tuho.

Miten ihmeessä me olemme voineet raivata tähän maahan pellot, rakentaa infrastruktuurin, teollistua, käydä sotaa ja kaupungistua, kun nyt on näin vaikeaa?

Toimittajilla halu käyttää valtaa
Tuotannollinen toiminta teollisuudesta maa- ja metsätalouteen on ollut median erityisen huomion kohteena. Kaksi tuoretta tapusta antaa kuvan siitä, minkälaisesta journalismista on kysymys. Talvivaara on olemassaolostaan kamppaileva aloitteleva kaivosyritys. Se arvioi virheellisesti prosessinsa sulfaatti- ja natriumpäästöt. Kun päästöt osoittautuivat monikymmenkertaisiksi arvioon verrattuna, se ryhtyi toimenpiteisiin tilanteen korjaamiseksi. Asiasta syntyi valtava mediakohu.

Yle otti näkökulmaakseen Jormasjärven mökkikaupat. Se kiinnitti katsojien huomion järven jäätyneeseen ranta-vaahtoon sekä vaahdosta otettuun häirittyyn humuspitoiseen näytteeseen.

Ylellä ei ollut aikomustakaan selvittää, johtuiko vaahtoaminen tai näytteen olemus Talvivaaran toiminnasta. Se käytti mielikuvamanipulaatiota tuhansien ihmisten työn ja toimeentulon kyseenalaistamiseen.

Kaikella inhimillisellä toiminnalla on ympäristövaikutuksia. Ihmiset tekevät virheitä. Merkkejä Talvivaaran päästöistä tulee näkymään alueen vesien kemiallisissa pitoisuuksissa jonkin aikaa. Mutta jos A-studio ja Ylen uutiset olisivat verranneet Jormasjärveltä mitattuja pitoisuuksia rannikkovesien pitoisuuksiin, koko jutulta olisi pudonnut pohja.

Oikeusvaltiossa toimenpiteet ovat suhteessa valittuun suojan tasoon. Ympäristövaikutusta mitataan kertomalla vaikutuksen voimakkuus, vaikutusala ja -aika keskenään. Mikä on Talvivaaran päästöjen ympäristövaikutus verrattuna esimerkiksi Helsingin jätevesien ympäristövaikutukseen? Mitä kaikkea siitä seuraa, jos Talvivaara lopetetaan? Miksi media ei keskity olennaiseen?

Myös sianlihan tuottajat kamppailevat kansainvälisen kilpailun puristuksessa. Media on julkaissut eläinaktivistien ottamasta kuvamateriaalista valikoituja voimakkaita otoksia loukkaantuneista, sairaista ja kuolleista eläimistä. Tällä on vahingoitettu alan toimintaedellytyksiä.

Ihmiset ja luonnon eläimet loukkaantuvat, sairastavat ja kuolevat. Miksi siis sianlihan

Media ei ole koskaan väärässä ja sillä on aina viimeinen sana.

tuotannosta piti tehdä skandaali?

Näitä ja lukuisia muita tapauksia yhdistää elämän realiteeteista vieraantuneen eliitin halu syyllistää ja alistaa sitä kansanosaa, jonka työhön hyvinvointimme perustuu.

Manipulaation menetelmiä
Journalisti Nick Davies on tehnyt erinomaisen kirjan nykyaikaisen median toiminnasta.

Media on valtavan informaatiovirran äärellä, josta se poimii omista lähtökohdistaan kiinnostavia aiheita. Sen jälkeen se valitsee näkökulman – valikoi, mitä kerrotaan ja mitä jätetään kertomatta. Tarinan juoni on usein päätetty jo ennen, kun sen tekeminen on aloitettu.

Sanomaa vahvistetaan johdattellevalla kuvallisella viestinnällä ja juttujen kierrätyksellä.

Valtamediamme asenteista kertoo vaikkapa se, että Helsingin Sanomat on käsitellyt pelkästään Greenpeacen toimintaa viimeisen 10 vuoden aikana tuhannessa artikkelissa. Suomen ulkomaankauppa antaa 800 osuma.

Kollegiaaliselle kritiikille ei ole sijaa Suomen varsin

ykstarvoisessa mediaeliitissä. Siksi se voi nostaa toiset pilviin ja lyödä toiset lokaan. Media ei ole koskaan väärässä ja sillä on aina viimeinen sana.

Asetelmaan sisältyy valtaa, jota kansanedustajat ja julkishallinto näyttävät kumartavan.

Valta turmelee
”Merenpohjaa myllätään ruoppauksin...tributyyliitina... myrkköjä siirtyy...”. Esimerkiksi Helsingin Sanomat on toistanut tätä mielikuvaa vuodesta 2003 alkaen sadan artikkelin ja useiden pääkirjoitusten voimalla. Heti alusta alkaen Helsingin Sanomilla oli käytössään myös toisenlaista informaatiota. Ruoppauksissa põlähtävän tributyyliitin määrä vastaavat tyypillisesti 90-luvun valtameri-rahtilaivan tuntien päästöä. Suuria kiintoainesmääriä liikkuu vesimassassa luontaisesti, ja kunnan myrsky irrottaa esimerkiksi Suomenlahden pohjasta miljoonia tonneja kiintoainesta sankoiksi pilviksi vesimassaan. Ruoppauksen ympäristövaikutukset ovat marginaalisia.

Ympäristöliikkeen luoma tarina valittiin kuitenkin toimituspoliittiseksi linjaksi. Virallisen totuuden kritiikot marginaisoitiin. Sananvapauden esitaistelijaksi julistautunut Helsingin Sanomat on jopa sensuroinut asiaa avartavan maksullisen ilmoituksen.

Mielikuvamanipulaatio on tehonnut. Monien ruoppaus-

projektien toteutus on estetty. Tämä on heikentänyt suomalaisten tuotteiden kuljetuskustannuksista riippuvaa kilpailukykyä. Telakoiden toimintaedellytyksiä on murennettu.

Vastuuttomuudesta raskaat seuraukset
Yrityksille on pikku hiljaa selvinnyt, että täällä ollaan ympäristöpoliittisen mielivallan armoilla. Tällaisessa toimintaympäristössä teollisuus näivettyy, eikä uutta tuotannollista toimintaa juuri synny. Kymmenien tuhansien suomalaisten hyvän elämän edellytykset on jo tuhottu. Suomi on menossa mediaeliittinsä ohjauksessa kohti taloudellista ja sosiaalista kriisiä.

Onko mitään keinoa puuttua median toimintaan rajoittamatta sananvapautta?

Ongelma on siinä, että valta-media on ryhtynyt omien uskomustensa varassa ulko-parlamentaariseksi poliittiseksi toimijaksi. Se on rajannut itsensä julkisen kritiikin ulkopuolelle, eikä vastaa mistään.

Eräs ratkaisu olisi laajentaa sananvapautta. Yle voisi perustaa eliittien kontrollista vapaan mediakritiikkiohjelman. Uutisoinnin ja muun tuotannon aihevalintoja, todenperäisyyttä, manipulaatiokikkoja, motiveja ja seurauksia käsiteltäisiin parhaaseen katselu aikaan – joka päivä.

ESA ERANTI

Kirjoittaja on McGraw-Hill-tiedekirjailija ja tekniikan tohtori.

PÄIVÄN KUVA

SEBASTIAN HARJU

Kohti valoa

Aitoa murtomaahiihtoa pohjoisen erämaassa, kymmenen asteen pakkasessa. Latu ja aika käyvät yhtä suuntaa, kohti valoa. Kirjooko riekon jälkivana jängän laidan pajukkoa? Korpin kilahdus korkeuksista saattelee hiihtäjää. Kuusinotkon tiaiset kannustavat. Ehkä parasta kuitenkin on rauha, hiljaisuus. Hiihtäjä kuulee omaa kehoansa ja mieltänsä.

KOLUMNI: JARMO PALOKALLIO

Hopea ei ole häpeä

Presidentin vaaleista uhkasi tulla välihuutojuttu. Sauli Niinistö valittaneen edelleen presidentiksi, mutta tuskin vielä ensimmäisellä kierroksella.

Kiitos kutkuttavasta kisasta kuuluu eduskunnasta pudonneelle Paavo Väyry-selle. Itseluottamusta huokuva Väyrynen on tehnyt kakkosstilasta käytävästä kisasta kiinnostavan, eikä hopea ole enää häpeä.

Keskustan johdolle Väyrynen oli aluksi hyvin vastenmielinen ehdokas. Timo Kaunisto erehtyi jopa tunnustamaan ääneen häpeävänsä Väyrystä.

Nyt ääni kellossa on muuttunut. Rakki-koirana maata kiertävä Väyrynen on juuri sitä, mitä keskustalta on puuttunut.

Hän on äänestäjiensä näköinen ja mielinen mies. Puhuu samaa kieltä ja jakaa samat huolet kuin keskustan peruskannattajat.

Heitä puolueen cityliberaali johto ei tavoita. Se näkyi eduskuntavaaleissa, virta vei keskustan äänestäjät perussuomalaisten leiriin. Nyt se virta on padottu.

Timo Soini ei ole presidenttikisassa pärjännyt. Ehkä fiksuimmat perussuomalaiset laskevat oikeasti, ettei puolueella ole varaa päästää Soinia presidentiksi. Se tietäisi puolueelle

jarmo.palokallio@maaseuduntulevaisuus.fi

noopeaa hajaannusta ja unohdusta. Äänestävät siksi Väyrystä.

Sosialisteille vaalit opettavat
nöyryyttä. Paavo Lipponen kannatus on pysynyt pohjamudissa. Vanhat ansiot eivät pelissä paina. Oikeistodemariksi mielletty Lipponen ei istu tilanteeseen, jossa perussuomalaiset horjuttavat demarien ikiaikaista valtaa jopa ammattiyhdistysliikkeessä.

Ei siis ihme, että vanhan vasemmiston ykkösehdokkaaksi on kiilaamassa Paavo Arhinmäki. Hänellä ei tosin ole oikeasti mitään jakoa tässä pelissä.

Matka jalkapallohuliganista ministeriksi vielä käy, mutta vakavasti otettavaksi presidenttipelin pelaajaksi Arhinmäestä ei ole.

Kisan turhimmat pelaajat ovat Sari Essayah ja Eva Biaudet. Heistä Essayah on onnistunut pitämään puolueensa perusäänestäjät takanaan. Biaudet ei ole pystynyt edes siihen. Essayahin ulkopoliittisena rasitteena on vanhatestamentillinen käsitys Israelin asemasta. Biaudet taas haaveili saavansa naisista kannatusaallon taakseen, kuten Tarja Halonen aikoiinaan.

Toive on turha, sillä liikkuvilla naisäänestäjillä on jo ehdokas. Kiharapäinen Sauli Niinistö.

Sauli Niinistö oli täysin ylivoimainen etukäteisvaikeuuksissa. Hänen kannatuk-sensa on rapissut rajusti kisan edetessä. Jos ja kun toinen kierros tulee, myös Niinistön on lisättävä paukkuja peliin. Toistaiseksi hän on tyytynyt peesaa-maan. Se on antanut muille tilaa mellastaa ja kasvattaa suosiota.

Ellei Niinistö saa uutta vaihdetta silmään, toisen kierroksen jälkeen meillä voi olla käsissä todellinen jytkyinen jytky.

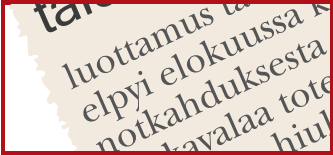
Hopeasta käytävän kisan toiseksi suosikiksi on kirinyt Pekka Haavisto. Sitä pidetään yllättävänä, vaikka ei pitäisi. Toista Väyryseltä että Haavistolta löytyi tehtävään vaadittavaa pätevyyttä.

Toinen heistä kalastaa vanhoillisia ääniä keskustun ulkopuolelta. Toinen taas ratsastaa vapaamielisen kaupunkilais-sivistyneistön tuella.

Toinen heistä pyristelee aikojen ja arvojen muuttamista vastaan. Ja haluaa Kekkoseksi Halosen paikalle.

Toinen osoittaa, että ajat ja arvot ovat jo muuttuneet. Kummankin suoritus on hieno ja demokratialle kunniaksi.

LEHTIKATSAUS

Lisäeläkkeen rahoitus hiertää

Ilkka kommentoi Helsingin Sanomien uutista, jonka mukaan pääasiassa johtajille sovittuja lisäeläkkeitä rahoitetaan kaikkien palkansaajien eläkemaksuilla. ”Lisäeläkkeisiin on mennyt yhteisistä varoista vuosikymmenen aikana runsas miljardi euroa. Lisäeläkesopimuksia ruvettiin tekemään 1960-luvulla ja ne on lopetettu lailla vuoden 2001 alusta.”

”Helsingin Sanomien mukaan sadan eniten työeläkettä saavan eläkkeessä on lisäeläkkeen osuus runsas neljännes. Tästä neljänneksestä jokainen työssäkäyvä maksaa kaksi kolmasosaa. Eli ”herrajoen” noin 17 400 euron keskiläkkeeseen tulee kolmisen tuhatta euroa joka kuukausi tasa-usrahastosta.

Tuloerojen kasvua yhteiskunnassamme on pohjustettu aivan selkeästi myös lisäeläkejärjestel-

mien luomisella.

Kun lisäksi työuran lyhentäminen loppupäästä on kuulunut hyväksyttäviin keinovalikoimiin johtajien työsuhteissa, ei tarvitse ihmetellä työnteekijöiden nihkeyttä työurien pidentämiseen.

Etuuksien uudelleenarvioinnin tai eläkepolitiikan kiristysten tulisi kohdistua myös niihin, joiden työssä on muutosten suunnittelu.”

Väyrynen vetää, Lipponen ei

Iltalehti kirjoittaa presidenttiehdokkaista.

”Koko vasemmistoa jakava Lipponen oli jo alun perin onneton valinta ehdokkaaksi, kun vastassa oli kokoomuksen ylivoimainen ennakkosuosikki. Kun kampanjakoneisto perustettiin viime ti-passa eikä mukana ollut alan virtuoosveja, kannatusprosenttien laskusuunta ei ole yllätys. Pääministerinä tehdyt valtiomies-teot tuovat harvojin jos koskaan menestystä presidentin vaaliissa – ainakaan suoran vaalin aikakaudella.

Presidentinvaalien yleispoliittista merkitystä puolueille ei kannata liioitella. Ei SDP:kään

hyötynyt sanottavasti Manu-ilmiöstä. Toisaalta Timo Soini (ps) voi kiittää hyvää presidenttikampanjaansa (2006) siitä, että hänen puolueensa on edelleen hengissä. Varmaankin Paavo Väyrystä ylistetään keskustan henkiin herättämisestä ensi syksyn kunnallisvaaleihin.”

Lehti ja koulu samalla asialla

Iisalmen Sanomien mukaan yhteiskunnallisen keskustelun lisääntyminen on oikea suunta. ”Niin median kuin koulumaailman on syytä muistaa, että nuorten maailma on muuttunut hyvin toisentyyppiseksi kuin esimerkiksi 20 vuotta sitten. Tämän päivän yläkouluaiset ovat eläneet jo lähes koko ikänsä sosiaalisen median maailmassa, jossa he kommunikovat ja verkostoituvat luontevasti.

Tämä asettaa haasteita vanhemmille sukupolville: jot-ta nuorten ääni tulisi paremmin kuulluksi, on heitä mentävä kuuntelemaan niille foorumeille, joissa he luonnostaan liikkuvat. On turha puhua nuorten passi-visuudesta, jos heidän sosiaalisia verkostojaan ei ymmärretä.”